

NO M'AGRADA PARLAR...

Com diu? que si es meva aquesta criatura? No, no, no ho és pas de meva, només me'n ocupo. Oh! Perdoni. Ei! Conradet, demana disculpes a aquest senyor. Mira que n'ets de trapella, sempre amb la pilota als peus, i es que no mires el que hi ha al teu davant, no veus com l'has deixat d'empolsinat?. Així, molt bé, bon minyó, au, ves a jugar al sorral.

¡Que no n'hi ha per tant! I tant que n'hi ha, si no se'ls ensenya modals de ben petits, de grans no s'hi es a temps, cregui'm. Déu no vulgui que jo vegi al meu Conradet convertit en mala persona.

Sap, jo no en tinc de fills, i més val així perquè tampoc tinc marit. Ah! que vostè espera que siguin les sis per anar a ca la seva promesa. Que es el primer cop que va de visita a casa dels seus pares potser? Ui, que bonic, va a demanar la ma de la noia que de ben segur, i veient-lo a vostè, deu ser de casa bona i bonica, m'equivoco? I es clar que no. Que està nerviós diu. No, home no, tranquil·litzis, ja veurà com tot anirà de primera. Bé que en deu tenir alguna referència de la família oi?. Home, si son de possibles i vostè només comerciant, no hi vol dir res. La casa que ara serveixo, sense anar més lluny, la façana la tenen bona, ara els interiors...si jo parlés, sort en tenen que a mi no m'agrada parlar, que si jo parlés... Conradet vine, que et menjaràs el berenar, té les galetes.

Doncs com li deia, que molta roba i poc sabó. ¿Que no sap que vull dir? Veurà sóc molt refranyera jo, i es que els refranys, fixi-s'hi bé diuen pures veritats. Vull dir, que començant pel senyor i acabant per la filla, tenen una bugada que deu n'hi do. Jo escolto, veig, em demanen això o allò i es clar, com que no sóc tonta perquè no ho sóc, trec les meves conclusions, i renoi, ves-els-hi al darrera.

El senyor, que volta la cinquantena, es un faldiller rematat, tot el dia va darrera les minyones. Hem d'anar amb compte, si passem pel seu costat, una arrambada sense voler, no ens la treu ningú i si ve pel darrera un copet al cul com qui no vol la cosa tampoc. I tant que pot comprometre, i si ho veu la senyora que es molt gelosa, la causant ja ha begut oli. Sense anar més lluny, la setmana passada, va despatxar una mossa que tenia uns atributs que es feia mirar, i es clar, el senyor la mirava, tant la mirava que ja es al carrer.

Si jo parlés... ella, la senyora, no es que sigui una santa, no es pensi no. A mi perquè no m'agrada parlar que si jo parlés... I es que té una barra. El dijous, va quedar amb el jardiner per podar els rosers i esporgar els arbres del jardí, justament el fa venir el dia que lliurem tot el personal i el senyor era de viatge, que li sembla. A l'endemà els arbres eren per esporgar i els rosers per podar, i jo el mateix dijous, passant per casualitat per davant la casa, mentre passejava, vaig veure el jardiner que obria la reixa sortint de la casa amb les eines a la mà. No rigui no, murri més que murri, les eines d'esporgar vull dir. I tant, i tant, ja ho pot dir ja, ho veu com ja li deia. No hi ha un pam de net.

¡A si! queda la filla, de la noia més val no parlar que si jo parlés... La criatura, aquest angelet de la pilota, figura que es la relliscada tardana dels senyors, es clar, però entre nosaltres i ara que ens tenim confiança, li puc dir: Fa uns tres anys, la nena tenia mal color, al matí sempre estava marejada, i s'anava engreixant. Al mateix temps, la mare es posava roba folgada i anuncià el seu embaràs, ¡als quaranta vuit!. Total, que van dir a tot el servei que el metge de la família els havia recomanat un canvi d'aigües a un balneari per millorar la salut de la noia i l'estat de la mare. Només jo les vas acompanyar. La jove s'engreixava cada cop més, i cregui'm no era dels pastissos de l'esmorzar. Total, que s'inflava més la filla que la mare. Al cap d'un temps em van enviar a casa amb l'excusa que visitarien uns parents que tenien a prop i no em necessitarien. Quan van

tornar, la senyora va arribar amb el marrec als braços i la filla havia recuperat la figura, que li sembla.

Entre tant, el senyor, sense la vigilància de la senyora, tenia via lliure amb les minyones, que feina tenien de no topar-se'l, no es pot imaginar les corredisses que hi havia pels passadissos. Només li diré que al cap de sis mesos de tornar a ser tots a casa, una de les serventes va parir un setmesó ¡de tres quilos!. S'havia casat feia només set mesos sap. A aquella casa tot es u, portar banyes i fer-les dur.

Ui! Senyoreta Clara que hi fa vostè aquí? Que coneix aquest noi?. Ei no corri jove, on va tant de pressa?.Que diu que què senyoreta? que era el seu futur promès que avui venia a demanar-li la mà. Ai, senyoreta als homes, no hi ha qui els entengui, a mi perquè no m'agrada parlar que si jo parlés... amb l'estona que he estat aquí asseguda i només amb quatre paraules ja ho he vist de seguida que aquest jove no tenia ni suc ni bruc. No plori, dóna, no plori pel seu promès, ja en trobarà un altre que li faci més el pes.

Carme Via i Sala

2on. Premi Sant Jordi La Bisbal del Penedès

26 d'abril de 2014